യാത്രക്കിടയിൽ

സാംകുട്ടി ചാക്കോ
നിലമ്പൂർ

പിടിയരിച്ചോറുണ്ടവർ സമ്മേളിക്കുമ്പോൾ

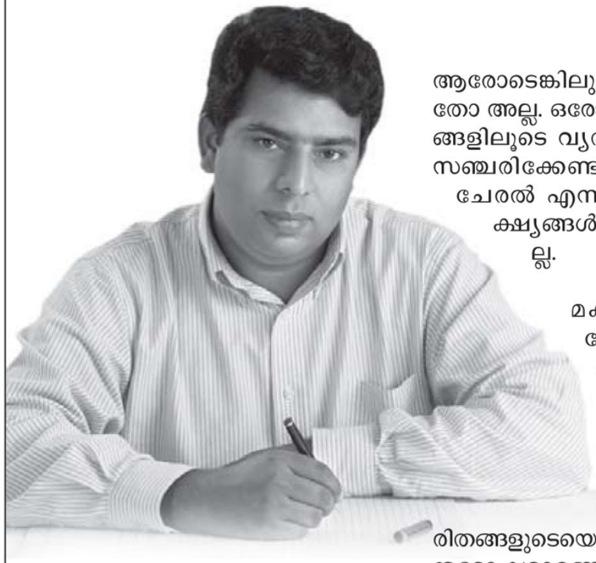

'ഇമ്മാനുവൽ ജനറേഷൻ' പാസ്റ്റർമാരുടെ മക്കളുടെ സംഘടനയ്ക്ക് ഇതിലും മനോഹരമായ ഒരു പേര് നിർദ്ദേശിക്കാനുണ്ടോ? ഏതായാലും പാസ്റ്റേഴ്സിന്റെ മക്കളുടെ സംഘടന നിലവിൽ വരികയാണ്. മെയ് 18ന് പാസ്റ്റർ ടി.എസ്. ഏബ്രഹാം ഉദ്ഘാടനം നിർവ്വഹിക്കും. പാസ്റ്റർ ടി.എസ്. ഏബ്രഹാമിന്റെ മനസിൽ വളരെ മുൻപേ ഇത്തരമൊരു പ്രസ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നേക്ക് 25 വർഷം മുൻപ് കുമ്പനാട്ടുവെച്ച് ഐ.പി.സി.യിലെ പാസ്റ്റർമാരുടെ മക്കളുടെ ഒരു സമ്മേളനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടത്തിയിരുന്നു. ആ മീറ്റിങ്ങിൽ പങ്കെടുക്കാൻ വേണ്ടി വന്നപ്പോഴാണ് ഞാൻ ആദ്യമായി കുമ്പനാട് കാണുന്നത്.

ഈ മക്കൾ കൂട്ടായ്മ കൊണ്ട് എന്താണൊരു നേട്ടം? എന്താണിതിന്റെ പിന്നിലുള്ള അജണ്ട. ഓർമ്മകൾ മരിക്കാതിരിക്കട്ടെ എന്നതാണ് ഏക ലക്ഷ്യം. അല്ലാതെ അവകാശങ്ങൾ ചോദിച്ചു വാങ്ങാനുള്ള വേദിയോ ആരോടെങ്കിലും പകതീർക്കാനുള്ളതോ അല്ല. ഒരോ ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളിലൂടെ വ്യത്യസ്തകാലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കേണ്ടിവന്നവരുടെ ഒത്തുചേരൽ എന്നതിനപ്പുറം ഗൂഢലക്ഷ്യങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കാർക്കുമില്ല.

ഒരു ഉപദേശിയുടെ മകനായി ജനിച്ചത് ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും നിന്ദാകരമായ ജന്മമാണന്നായിരുന്നു ഏറെക്കാലം ഞാൻ കരുതിയിരുന്നത്. എന്റെ ബാല്യകാല ദുരിതങ്ങളുടെയെല്ലാം കാരണം ഈ ജന്മദോഷമാണെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു. എന്റെ അപ്പൻ ഒരു അദ്ധ്യാപകനോ, കച്ചവടക്കാരനോ ഒരു സാധാരണ കൃഷിക്കാരനെങ്കിലുമോ ആയിരുന്നെങ്കിലെന്ന് ഞാൻ ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉപദേശിയുടെ മകനെന്ന നിലയിൽ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന അപമാനങ്ങളുടെ തീവ്രതയിൽ ചിന്തിച്ചുകൂട്ടിയതാണ്. പിന്നീടു ഞാൻ സ്വയം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. എന്റെ ജന്മം ഒരു പുണ്യ ജന്മമാണെന്ന്. ആത്മാർത്ഥമായി കർത്താവിനെ സേവിച്ച ഒരു ഉപദേശിയുടെ മകനായി ഭൂമിയിൽ പിറന്നുവീഴുവാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചതിന് ഞാൻ ദൈവത്തോട് നന്ദി പറയുന്നു. എന്റെ എല്ലാ അനുഗ്രഹങ്ങളുടെയും അടിത്തറ എന്റെ മാതാപിതാക്കളുടെ ത്യാഗജീവിതമാണെന്ന് ഞാനിപ്പോൾ തിരിച്ചറിയുന്നു. എന്റെ ജന്മത്തിന്റെ സുകൃതം മുഴുവൻ ഞാനനുഭവിക്കുന്നു.

കഴിഞ്ഞദിവസം കുമ്പനാട് ഉപവാസപ്രാർത്ഥനയിൽ പാസ്റ്റർ റോയി ദാനിയേൽ (ഫെയ്ത്ത് ലീഡേഴ്സി ചർച്ചിന്റെ ജനറൽ സെക്രട്ടറി) പ്രസംഗിച്ചു. ഉപദേശിയുടെ മകനായി ജനിച്ചു വളർന്ന റോയി പിടിയരിചോറുണ്ട് വളർന്ന കഥ പ്രസംഗാരംഭത്തിൽ ഓർപ്പിച്ചു. ഇന്ന് സഭകളിൽ പിടിയരിയില്ല. പണ്ട് എന്റെ ബാല്യത്തിൽ സണ്ടേസ്കൂൾ കുട്ടികളുടെ സ്തോത്രകാഴ്ച ഒരു പിടി അരിയുടെ പൊതിയായിരുന്നു. അന്ന് മിക്ക വീടുകളിലും പണം കുറവായിരുന്നതിനാലായിരിക്കാം ഈ അരിപൊതി സ്ഥാനംപിടിച്ചത്.

ഏതായാലും ഞാനും പിടിയരി കഞ്ഞി ഒത്തിരികുടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ പിടിയരി കഞ്ഞിയുടെ ബലമാണ് ഇന്നും ശരീരത്തിനുള്ളത്. എന്നാൽ പിടിയരി ഇട്ട് കഞ്ഞിയുണ്ടാക്കുമ്പോൾ സത്യത്തിൽ അതൊരു വല്ലാത്ത അനുഭവമാണ്. പിടിയരിയായി വരുന്നത് പലതരം അരികളാണ്. പച്ചരി, കുത്തരി, ഒരു പുഴുക്കൻ, ഇരുപ്പുഴുക്കൻ, ചാക്കരി, എന്നുവേണ്ട എനിക്ക് ഇത്രയും പേരേ അറിയൂ. ബാസ്മതി ഒഴിച്ച് ലോകത്തിൽ എന്തൊക്കെ അരിയുണ്ടോ അതെല്ലാം ഇക്കൂട്ടത്തിൽ എത്തുമായിരുന്നു. (അന്നൊന്നും ബാസ്മതി എന്ന ബിരിയാണി അരി നമ്മുടെയൊന്നും വീടുകളിൽ എത്തിയിട്ടില്ലല്ലോ). പിന്നെ 'ഇരുമ്പരി' എന്ന പേരിൽ റേഷൻ കടയിൽ നിന്നുകാട്ടുന്ന ഒരു അരിയുമുണ്ടായിരുന്നു. എത്രമണിക്കൂർ തിളപ്പിച്ചാലും പോകാതെ ഇരുമ്പുപോലെ കിടക്കുന്ന അരിയാണ് ഇരുമ്പരി. ഈ അരി തിളക്കുമ്പോൾ വല്ലാത്തൊരു നാറ്റമുണ്ട്. ഏതായാലും ഇരുമ്പരി ചോറിന് ഒരു ഗുണമുണ്ടായിരുന്നു. കഴിച്ചാൽ കഴിച്ചപോലെ തോന്നും. മാത്രവുമല്ല. ദഹിക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടായതിനാൽ വിശക്കാൻ താമസിക്കും.

ഇങ്ങനെ വിവിധ ഇനം അരികളുടെ മിശ്രിതമായ ഈ കോക്ടെയിൽ കഞ്ഞി കുടിക്കാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ച ഉപദേശിപിള്ളാരെ ഓർത്ത് ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നു. ഓരോ അരിയും വേകാൻ നിശ്ചിത സമയം വേണമല്ലോ. പച്ചരി പെട്ടന്ന് വേകും റേഷനരി- ഇരുമ്പരി- മണിക്കൂറ് കിടന്നാലും വെള്ളം പിടിക്കില്ല. അപ്പോൾ ഈ പലഅരി കഞ്ഞിയുടെ ഗതി എന്തായിരിക്കുമെന്ന് ഊഹിച്ചുനോക്കുക. മലബാറിൽ ഞങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും വലിയ ആശ്വാസം കപ്പയായിരുന്നു. വല്ലാത്ത കൈപ്പുള്ള ഒരു തരം കപ്പയായിരുന്നു അന്നത്തെ പ്രധാനകൃഷി. (എന്തുകൊണ്ട് അന്ന് കൈപ്പുള്ള കപ്പ നട്ട് വളർത്തിയിരുന്നതെന്ന് എനിക്കറിയില്ല) കപ്പ പുഴുങ്ങിതിന്നും, വേവിച്ചുതിന്നും പിന്നെ കപ്പ ഉണക്കി വെക്കും. രണ്ടു രീതിയാണതിനുള്ളത് കപ്പ തൊലി ചീകിയ ശേഷം ഉണക്കും. രണ്ടാമത്തെ രീതി കപ്പ നീളത്തിലരിഞ്ഞ് വലിയ ചെമ്പിൽ തിളപ്പിക്കും. പകുതിവേവായി കഴിഞ്ഞാൽ കോരി വെയിലത്തിട്ട് ഉണക്കും. ഇത് ചാക്കിലാക്കി എടുത്തുവയ്ക്കും. പിന്നീട് പഞ്ഞമാസങ്ങളിൽ ഈ ഉണക്കകപ്പയാണ് പ്രധാന ആഹാരം.

രാവിലെ കപ്പതികത്തിയത് ഉപ്പും കാന്താരിയുമുടച്ച് തിന്നിട്ട് സ്കൂളിൽ പോകും. ഉച്ചയ്ക്ക് മിക്കപ്പോഴും പട്ടിണി. വൈകുന്നേരം വിശന്ന് വലഞ്ഞ് വീട്ടിൽ വരുമ്പോഴും കപ്പതികത്തിയതും കാന്താരിയും കാണും. ഉപ്പിട്ടുണക്കിയ മത്തി, കുറിച്ചി, കുട്ടൻ എന്നീ വിശിഷ്ട സീഫുഡ് ഐറ്റംസ് ഗ്രിൽ ചെയ്ത് (അടുപ്പിലിട്ട് ചുട്ടെടുത്തത്) അനുബന്ധമായുണ്ടെങ്കിൽ എന്തൊരു സന്തോഷം. പിന്നെ മലബാറിൽ ഇത് ഉപദേശിമാരുടെ മക്കളുടെ മാത്രം ആഹാരമായിരുന്നില്ല. എല്ലാ മലബാറുകാരും ജീവൻ നിലനിർത്തിയത് ഇതൊക്കെ കഴിച്ചാണ്.

ഏതായാലും പിടിയരിചോറുണ്ടവർ ഒന്നിച്ചു കൂടുകയാണ്. എന്തു സംഭവിക്കുമെന്ന് നോക്കിക്കാണാം. ഒരു കാര്യം കൂടെ.

കേരളത്തിൽ ഇപ്പോൾ പട്ടിണിയുണ്ടോ? ഇല്ലന്നാണ് പൊതു ധാരണ. കാരണം ആരോഗ്യമുള്ള ഒരു പുരുഷൻ കൂലിപ്പണിക്ക് പോയാൽ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് 500 രൂപ പ്രതിദിന കൂലികിട്ടും. സ്ത്രീകൾക്ക് 250-300 രൂപയും. അതായത് 20 ദിവസം ജോലിചെയ്യുന്ന പുരുഷന് 10,000 രൂപയും സ്ത്രീക്ക് 6000 രൂപയും വരുമാനമുണ്ട്. പുരുഷൻ കിട്ടുന്നതിൽ പാതി കള്ളുകൂടിച്ച് കളഞ്ഞാലും വീട് പട്ടിണിയാകില്ല. അത്യാവശ്യം സമ്പാദ്യത്തിനും, അല്ലറചില്ലറ ആർഭാടത്തിനും ഈ വരുമാനം മതി. അതിനാൽ സാധാരണ മലയാളി കുടുംബത്തിൽ പട്ടിണിയില്ല. (മാറാവ്യാധി/ മദ്യപാനം/ തുടങ്ങിയ കാരണങ്ങളാൽ തകർന്ന കുടുംബങ്ങളെ ഒഴിവാക്കിയാണീപറയുന്നത്.)

ഈ കേരളത്തിലെ മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂർ ഒഴിച്ചുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ പുതിയ പ്രവർത്തനസ്ഥലങ്ങളിൽ സുവിശേഷവേല ചെയ്യുന്ന ഭാര്യയും രണ്ടു കുഞ്ഞുങ്ങളുമുള്ള ഒരു പാസ്റ്ററുടെ അവസ്ഥ പരിശോധിക്കുക. ഒരുവിധപ്പെട്ട സഭകൾ ഇത്തരം സുവിശേഷകർക്ക് നൽകുന്ന സപ്പോർട്ട് 2000-3000 രൂപയാണ്. മലബാറിലോ, ഇടുക്കിയിലോ പുതിയ വേലസ്ഥലത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു സുവിശേഷകന് മറ്റൊരു വരുമാനവുമില്ലങ്കിൽ എത്രദിവസം പട്ടിണികിടക്കേണ്ടിവരുമെന്ന് ചിന്തിക്കുക. ഈ ഉപദേശിക്ക് കൂലിപ്പണിക്ക് പോകാൻ പറ്റുമോ? കൈനീളമുള്ള വെള്ള ഷർട്ടിട്ടാൽ പിന്നെ ഈ ഉപദേശിക്ക് മറ്റൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ലല്ലോ.

അതേ ഇന്നും പട്ടിണി കിടക്കേണ്ടിവരുന്ന എത്രയോ ഉപദേശിമാരും അവരുടെ മക്കളും കേരളത്തിലുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ളവർക്ക്, അവരുടെ മക്കൾക്ക് ഒരൽപ്പം ആശ്വാസമാകുവാൻ ഇമ്മാനുവൽ ജനറേഷനു സാധിച്ചാൽ ദൈവം നമ്മോടുകൂടെ എന്ന അർത്ഥം പൂർണ്ണമാകും.